

Wernke Bernát

sorvatag eresztéseikből

Héregi Eszter úrnőnek

akkor még
nem hevültek színükbe a
csipkebokrok, október vége
felé, arcokra olvatagon..., de
már susogott sok horpadás, a
főiskolás leány ajkakon... s mindenféle
ágyazódtak, záporozó hasadásaikat, a
fővárosból ömlő hírekkel, áradásba
dagasztottan...
eddig sorvatag eresztéseikből
határtalanba, induló apadhatatlanjaikba
öblösen karolva, tárulkozó zúgásaikat
szertete szórva... sejtetve, hogy majd
átölelik őket, a majd kilobbanó
karzatok – a hónapjaikba is hódítva
még kitöltetlen határtalanjaikat... és
máris frissülve pendültek, hosszú éj
kanyargó permetéből, kivetkőzve – és
szilaj kergetésekre borultak... ifjak
áradatától káprázatba simítottan...

hát eljött a nagy nap, a
naptár mutatta folyó
hónap huszonharmadika...
rajongatva, görgetve
hangokat, az elnyomott ablakokat
is ki-kivillantva... ez még csak a
rejtekek kezdete... hogy mi volt
aztán, elmondják, kik sajnos csak e röpke
sikerült utat, habok havazatában
végigjárták...
mikor már szétomló színükbe
hevültek a csipkebokrok,
forróba ömlő szívekből
kiordítón...

mellékdal

a városon belüli
parlagra,
fázatag telepedett
olvatagból, olvatag, az
ide zakatolódtott
áldozatok, utolsó
szív
dobbanata és az
imbolygóba húzódtott
meredekek, lassanként
ömletegen, kapaszkodtak az
arcokra..., az odakeveredett
tövek, a bőrökön úgy maradtak,
ahogy odaültük óta,
gyökerültek – és
most újra-újra
sokszorosodásukba
villannak..., hogy
ordítsanak az eljövendőbe
eresztve,
magukat... örködőbe
zsengítve, az egykori
lagymatagokat...
karmoló szigetekre
hajóztatva,
görögve szálló
hangjukat... majd
vetődve dobnák
maradhatatlanságukat,
ébretegg fennsíkok
izmaiba, szűkületükből
hengerletekbe
lobbantva,
koszorúikat..., hogy
nyomódjanak kergető
hajlékaikból, ki a szabadba –
tárt ajtajaik szunnyadó
ritkatagait –
kilobogtatva..., az
erre fonódott fergetegbe
karolva..., hogy
suhanjanak a harangozóba
fakadó,
simogatásokba...
egymásra folyó pillantásaikból –
elúsztatott méltóságukba
vissza...